Унікальний актор маріупольського театру Борис Сабуров

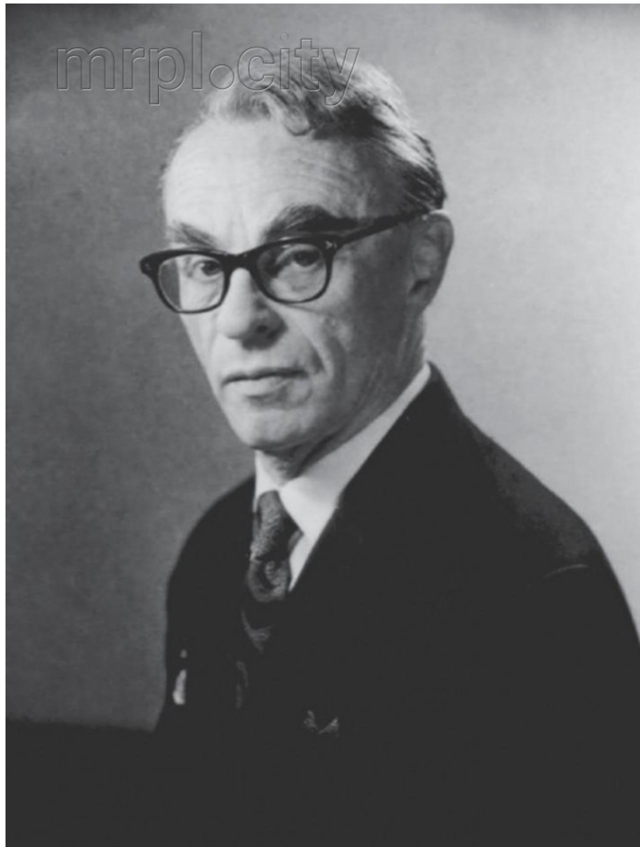
https://mrpl.city/blogs/view/unikalnij-aktor-mariupolskogo-teatru-boris-saburov

13 грудня 2018, четвер

Автор: **Ольга Демідко (Маріуполь)**
Автор: **MRPL.CITY**

В маріупольському театрі працювали актори, чия творчість надихала весь колектив. Серед тих, хто над усе сприяв розвитку театру в Маріуполі, був заслужений артист Узбецької РСР, народний артист Української РСР Борис Сабуров – один з визначних і славетних артистів театру радянських часів. Блискуче комедійне обдарування, невичерпна фантазія, уміння не повторюватися – усе це приваблювало серця вдячних глядачів і суворих критиків до Б. Сабурова.

Народився Борис Олександрович 21 лютого 1912 року в Єкатеринбурзі. Семирічну школу закінчив у Тюмені, після закінчення школи змінив безліч занять: працював на судноверфі, на сірниковій фабриці, навчався живопису, був конюхом. Мабуть, є натури, яким усе в житті цікаве і все хочеться спробувати самому. Так, через любов до коней він стає конюхом, завдяки захопленню живописом – вчиться в художній студії. Вже коли був актором Магнітогорського театру імені О. Пушкіна, Борис Олександрович просто так, для себе, оволодів майже всіма театральними спеціальностями – від виробника бутафорії до кравця. Але найбільшою любов'ю, долею, покликанням стала для нього професія актора. Часто нашого героя називали *«людиною щасливої долі»*, але мало хто замислювався, як непросто було Борису Олександровичу, не маючи спеціальної освіти, опановувати таємниці неймовірно цікавого, але водночас складного ремесла.

Читайте також: *Мариупольцы смогут посетить необычную балетную постановку*[1]

У 1928 році за комсомольським закликом поїхав на будівництво Магнітогорського металургійного комбінату, будував там першу комсомольську домну і коксові печі, працював газівником. Після робочого дня брав участь в агітбригаді «Синя блуза», грав у різних сценках. Незабаром завод направив Сабурова в Театр робітничої молоді (ТРАМ), там його помітили та запросили до допоміжного складу Магнітогорського драматичного театру імені Пушкіна.

[1]Мариупольцы смогут посетить необычную балетную постановку, Олена Онєгіна, mrpl.city, 10.12.2018, https://mrpl.city/news/view/mariupoltsy-smogut-posetit-neobychnuyu-baletnuyu-postanovku-foto

У 1931 році відбулися перші виходи Бориса Олександровича на сцену – в масовках, в епізодах, потім перші ролі в основному складі акторів. Від перших ролей у масових сценах до епізодів заголовних ролей - ніби по сходинках, дедалі вище й вище, по крихітці, збираючи знання й досвід, він відточував майстерність. Загалом в 1939–1964 роках Борис Олександрович Сабуров був актором театрів Алма-Ати, Ташкента, Одеси, Усть-Каменогорська, Львова, Кишинева, Миколаєва (1954–1964).

З 1964 року до 1992 року талановитий артист працював у Донецькому обласному російському театрі (м. Маріуполь). Сабурову було притаманне загострене почуття часу, вміння в будь-якій ролі знаходити больові точки зіткнення з тогочасними проблемами, тому під час роботи Б. Сабурова у маріупольському театрі складно було знайти виставу без його участі.

Однак найпомітнішими ролями в цьому театрі для актора стали ролі діда Щукаря («Піднята цілина»), Христофора Блохіна («Казки старого Арбату»), Бога («Святий і грішний»), блазня («Король Лір»), дяді Миті («Любов і голуби»). Роль діда Щукаря з «Піднятої цілини» була неначе спеціально придумана для цього актора, який настільки вдало перевтілився і завоював всю увагу глядачів, що до кінця вистави Щукар став головним героєм вистави. Якщо дотримуватися рамок амплуа, то за всіма ознаками Бориса Олександровича слід зарахувати до категорії гострохарактерних комедійних акторів. І справді, коли актор грав на сцені, важко, просто неможливо було залишатися байдужим. Запас його знахідок невичерпний, діапазон величезний – від легкого гумору до гротеску, буфонади. І завжди все акторськи виправдане, як у хорошому живопису: мазок до мазка, і кожний – єдино точний. Порівняння це не ви-

падкове. Б. Сабурову самою природою дароване уміння відчувати кожну роль у кольорі та лінії. Спочатку він створює ескізи гриму персонажа, потім шукає костюм і пластичний малюнок ролі, і, як правило, художнє чуття ніколи його не підводило. А коли вже готова певна оболонка, в неї вкладається живе й трепетне людське серце.

Читайте також: *В Мариуполе можно посетить новогоднюю резиденцию приключений*[2]

За розповідями самого актора, він йшов до розуміння внутрішнього світу героя через точно знайдені зовнішні характеристики. І тут йому допомагало вміння малювати, чим він власне і займався

[2]В Мариуполе можно посетить новогоднюю резиденцию приключений, Анастасія Папуш, mrpl.city, 09.12.2018, https://mrpl.city/news/view/v-mariupole-projdet-novogodnyaya-rezidentsiya-priklyuchenij

всюди, де тільки було можливо: на репетиціях, вдома, на прогулянці. Наприклад, працюючи над образом Щукаря в шолоховській «Піднятій цілині», він зробив сотню начерків свого героя, і будь-яка побутова подробиця, портретна деталь була надзвичайно важлива: як дід злазить з печі, як їсть, який у нього ніс і які ґудзики на сорочці. І костюм, і грим Б. Сабуров знаходив сам, і якщо це йому повністю вдавалося, він відчував себе на сцені затишно, по-домашньому, ніби вже по-справжньому і назавжди зрісся душею зі своїм героєм.

У кіно Сабуров вперше знявся на Одеській кіностудії в 1958 році у фільмі про шахтарів «Зміна починається о шостій». Всього

за свою кар'єру Борис Олександрович зіграв приблизно в 40 фільмах, глядачеві він найбільш відомий за ролями в картинах: «Цілуються зорі» (зіграв головну роль Єгорич), «Крижана внучка» (дід Веремій), «Щовечора після роботи» (вчитель Іван Никанорович).

Згадуючи роботу з Б. Сабуровим, заслужена артистка України С. Немчук, зазначила: *«При ньому не можна було грати слабо, якось спускатися нижче своїх можливостей, що називається, „схалтурить“. Він просто цього не допускав, обов'язково говорив про це».*

Видатний актор назавжди увійшов в аннали історії театрального мистецтва України й дотепер залишається найбільш яскравим і унікальним актором в історії маріупольського театру. Борис Олександрович Сабуров пішов з життя 10 липня 1992 року. Похований на Старокримському кладовищі в Маріуполі. Народна артистка України Світлана Іванівна Отченашенко, яка довгий час працювала поруч з Борисом Олександровичем, зазначила: *«Він народний артист не тільки за званням, але й по безмірній любові й вдячності всіх, хто його знає».*

Читайте також: *Маріупольчанки, які надихають...*[3]

Всі представлені світлини зберігаються в Поточному архіві Донецького академічного обласного драматичного театру (м. Маріуполь) та особистому архіві О. М. Чернова.

[3] Маріупольчанки, які надихають..., Ольга Демідко, mrpl.city, 23.11.2018, https://mrpl.city/blogs/view/mariupolchanki-yaki-nadihayut

Internet Archive: https://archive.org/details/23_11_2018.olga_demidko.mrpl_city.mariupolchanky_jaki_nadyhajut

Скріншот - Оригінал

https://mrpl.city/blogs/view/unikalnij-aktor-mariupolskogo-teatru-boris-saburov

Getting Started

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНБАС

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

Унікальний актор маріупольського театру Борис Сабуров

13 грудня 2018 в 10:44

В маріупольському театрі працювали актори, чия творчість надихала весь колектив. Серед тих, хто над усе сприяв розвитку театру в Маріуполі, був заслужений артист Узбецької РСР, народний артист Української РСР Борис Сабуров – один з визначних і славетних артистів театру радянських часів. Блискуче комедійне обдарування, невичерпна фантазія, уміння не повторюватися – усе це приваблювало серця вдячних глядачів і суворих критиків до Б. Сабурова.

Народився Борис Олександрович 21 лютого 1912 року в Єкатеринбурзі. Семирічну школу закінчив у Тюмені, після закінчення школи змінив безліч занять: працював на судноверфі, на сірниковій фабриці, навчався живопису, був конюхом. Мабуть, є натури, яким усе в житті цікаве і все хочеться спробувати самому. Так, через любов до коней він стає конюхом, завдяки захопленню живописом – вчиться в художній студії. Вже коли був актором Магнітогорського театру імені О. Пушкіна, Борис Олександрович просто так, для себе, оволодів майже всіма театральними спеціальностями – від виробника бутафорії до кравця. Але найбільшою любов'ю, долею, покликанням стала для нього професія актора. Часто нашого героя називали *«людиною щасливої долі»*, але мало хто замислювався, як непросто було Борису Олександровичу, не маючи спеціальної освіти, опановувати таємниці неймовірно цікавого, але водночас складного ремесла.

(1)

https://mrpl.city/blogs/view/unikalnij-aktor-mariupolskogo-teatru-boris-saburov

Getting Started

спробувати самому. Так, через любов до коней він стає конюхом, завдяки захопленню живописом – вчиться в художній студії. Вже коли був актором Магнітогорського театру імені О. Пушкіна, Борис Олександрович просто так, для себе, оволодів майже всіма театральними спеціальностями – від виробника бутафорії до кравця. Але найбільшою любов'ю, долею, покликанням стала для нього професія актора. Часто нашого героя називали *«людиною щасливої долі»*, але мало хто замислювався, як непросто було Борису Олександровичу, не маючи спеціальної освіти, опановувати таємниці неймовірно цікавого, але водночас складного ремесла.

Читайте також: Мариупольцы смогут посетить необычную балетную постановку

У 1928 році за комсомольським закликом поїхав на будівництво Магнітогорського металургійного комбінату, будував там першу комсомольську домну і коксові печі, працював газівником. Після робочого дня брав участь в агітбригаді «Синя блуза», грав у різних сценках. Незабаром завод направив Сабурова в Театр робітничої молоді (ТРАМ), там його помітили та запросили до допоміжного складу Магнітогорського драматичного театру імені Пушкіна.

У 1931 році відбулися перші виходи Бориса Олександровича на сцену – в масовках, в епізодах, потім перші ролі в основному складі акторів. Від перших ролей у масових сценах до епізодів заголовних ролей - ніби по сходинках, дедалі вище й вище, по крихітці, збираючи знання й досвід, він відточував майстерність. Загалом в 1939–1964 роках Борис Олександрович Сабуров був актором театрів Алма-Ати, Ташкента, Одеси, Усть-Каменогорська, Львова, Кишинева, Миколаєва (1954–1964).

З 1964 року до 1992 року талановитий артист працював у Донецькому обласному російському театрі (м. Маріуполь). Сабурову було притаманне загострене почуття часу, вміння в будь-якій ролі знаходити больові точки зіткнення з тогочасними проблемами, тому під час роботи Б. Сабурова у маріупольському театрі складно було знайти виставу без його участі.

Однак найпомітнішими ролями в цьому театрі для актора стали ролі діда Щукаря

(2)

https://mrpl.city/blogs/view/unikalnij-aktor-mariupolskogo-teatru-boris-saburov

Getting Started

у Донецькому обласному російському театрі (м. Маріуполь). Сабурову було притаманне загострене почуття часу, вміння в будь-якій ролі знаходити больові точки зіткнення з тогочасними проблемами, тому під час роботи Б. Сабурова у маріупольському театрі складно було знайти виставу без його участі.

Однак найпомітнішими ролями в цьому театрі для актора стали ролі діда Щукаря («Піднята цілина»), Христофора Блохіна («Казки старого Арбату»), Бога («Святий і грішний»), блазня («Король Лір»), дяді Миті («Любов і голуби»). Роль діда Щукаря з «Піднятої цілини» була неначе спеціально придумана для цього актора, який настільки вдало перевтілився і завоював всю увагу глядачів, що до кінця вистави Щукар став головним героєм вистави. Якщо дотримуватися рамок амплуа, то за всіма ознаками Бориса Олександровича слід зарахувати до категорії гострохарактерних комедійних акторів. І справді, коли актор грав на сцені, важко, просто неможливо було залишатися байдужим. Запас його знахідок невичерпний, діапазон величезний – від легкого гумору до гротеску, буфонади. І завжди все акторськи виправдане, як у хорошому живопису: мазок до мазка, і кожний – єдино точний. Порівняння це не випадкове. Б. Сабурову самою природою дароване уміння відчувати кожну роль у кольорі та лінії. Спочатку він створює ескізи гриму персонажа, потім шукає костюм і пластичний малюнок ролі, і, як правило, художнє чуття ніколи його не підводило. А коли вже готова певна оболонка, в неї вкладається живе й трепетне людське серце.

Читайте також: В Мариуполе можно посетить новогоднюю резиденцию приключений

За розповідями самого актора, він йшов до розуміння внутрішнього світу героя через точно знайдені зовнішні характеристики. І тут йому допомагало вміння малювати, чим він власне і займався всюди, де тільки було можливо: на репетиціях, вдома, на прогулянці. Наприклад, працюючи над образом Щукаря в шолоховській «Піднятій цілині», він зробив сотню начерків свого героя, і будь-яка побутова подробиця, портретна деталь була надзвичайно важлива: як дід злазить з печі, як їсть, який у нього ніс і які ґудзики на сорочці. І костюм, і грим Б. Сабуров знаходив сам, і якщо це йому повністю вдавалося, він відчував себе на сцені затишно, по-домашньому, ніби вже по-справжньому і назавжди зрісся душею зі своїм героєм.

У кіно Сабуров вперше знявся на Одеській кіностудії

(3)

https://mrpl.city/blogs/view/unikalnij-aktor-mariupolskogo-teatru-boris-saburov

Getting Started

репетиціях, вдома, на прогулянці. Наприклад, працюючи над образом Щукаря в шолоховській «Піднятій цілині», він зробив сотню начерків свого героя, і будь-яка побутова подробиця, портретна деталь була надзвичайно важлива: як дід злазить з печі, як їсть, який у нього ніс і які ґудзики на сорочці. І костюм, і грим Б. Сабуров знаходив сам, і якщо це йому повністю вдавалося, він відчував себе на сцені затишно, по-домашньому, ніби вже по-справжньому і назавжди зрісся душею зі своїм героєм.

У кіно Сабуров вперше знявся на Одеській кіностудії в 1958 році у фільмі про шахтарів «Зміна починається о шостій». Всього за свою кар'єру Борис Олександрович зіграв приблизно в 40 фільмах, глядачеві він найбільш відомий за ролями в картинах: «Цілуються зорі» (зіграв головну роль Єгорича), «Крижана внучка» (дід Веремій), «Щовечора після роботи» (вчитель Іван Никанорович).

Згадуючи роботу з Б. Сабуровим, заслужена артистка України С. Немчук, зазначила: *«При ньому не можна було грати слабо, якось спускатися нижче своїх можливостей, що називається, «схалтурить». Він просто цього не допускав, обов'язково говорив про це».*

Видатний актор назавжди увійшов в аннали історії театрального мистецтва України й дотепер залишається найбільш яскравим і унікальним актором в історії маріупольського театру. Борис Олександрович Сабуров пішов з життя 10 липня 1992 року. Похований на Старокримському кладовищі в Маріуполі. Народна артистка України Світлана Іванівна Отченашенко, яка довгий час працювала поруч з Борисом Олександровичем, зазначила: *«Він народний артист не тільки за званням, але й по безмірній любові й вдячності всіх, хто його знає».*

Читайте також: Маріупольчанки, які надихають…

Всі представлені світлини зберігаються в Поточному архіві Донецького академічного обласного драматичного театру (м. Маріуполь) та особистому архіві О.М.Чернова.

Джерело: https://mrpl.city/

(4)